

Hồi 386**Phá Toái Hư Không**

Yến Phi và An Ngọc Tình sánh vai ngồi trên thiên cao, bên dưới là Thiên huyết. Nghe Yến Phi kể quá trình Tam bội hợp nhất xong, An Ngọc Tình hỏi: “Tiền môn có phải đã xuất hiện không?”.

Yến Phi đáp: “Ta quả có cảm ứng đến một không gian kỳ dị, lúc đó trực giác của ta là nếu dẫn mình vào không gian đó sẽ đến một thế giới khác, bên trong bao hàm đất trời vô hạn”.

Ngoại trừ Ni Huệ Huy ra, chàng lần đầu tiên tiết lộ bí mật kinh hồn này với người ta, liền cảm thấy nhẹ nhõm không ít, tựa như giảm nhẹ gánh nặng trên tinh thần, bởi bí mật đó không những đè nén chàng đến mức không hít thở nổi, còn hại cho chàng phải không ngừng nói dối với bằng hữu.

An Ngọc Tình thần tình bình tĩnh không chút dợn sóng: “Không gian trong không gian, đó là chiêu cuối cùng ‘Phá Toái Hư Không’ trong ‘Chiến Thần Đồ Lục’”.

Yến Phi ngạc nhiên: “‘Phá Toái Hư Không’? Tên chiêu thật hay. ‘Chiến Thần Đồ Lục’ là cái gì?”.

An Ngọc Tình đáp: “‘Thái Bình Động Cự kinh’ ghi tải rất nhiều sự tích gốc cội của Quảng Thành Tử, trong đó có một thiên liên quan đến Thiên, Địa, Tâm tam bội, nói Quảng Thành Tử đã tiến vào một nơi gọi là ‘Chiến Thần Điện’, đem Thiên, Địa, Tâm tam bội ra nhân thế, tặng chúng cho Hoàng Đế, tiếp đó không còn thấy tung tích, có người nói ông ta đã bạch nhật phi thăng, có người nói ông ta về lại ‘Chiến Thần Điện’. ‘Phá Toái Hư Không’ là do Quảng Thành Tử nói tới, chỉ ra đó là chiêu cuối cùng của ‘Chiến Thần Đồ Lục’. Bao nhiêu đó thôi”.

Yến Phi hỏi: “‘Thái Bình Động Cự kinh’ không phải đã thất truyền từ lâu sao?”.

An Ngọc Tình thần thái thản nhiên: “‘Thái Bình Động Cự kinh’ là thất truyền từ đời sư công ta, ông ta đọc hết trọn bộ kinh, liền đem hỏa thiêu nó, sau đó suốt mười năm bằng vào ‘Thái Bình Động Cự kinh’ luyện thành bí pháp dùng tinh thần cảm ứng tam bội, tìm thu tam bội. Sau đó chọn đạo sơn, thu chín đạo đồng, mở lò luyện đan, cố gắng cho Tam bội hợp nhất. Sư công là người đầu tiên đọc trọn ‘Thái Bình Động Cự kinh’ từ sau Trương Thiên Sư đời Hán,

quyển kinh này cũng giúp cho ông ta tấn thân trở thành Đạo môn đệ nhất nhân không ai ganh đua nổi, cứ như không ai dám hoài nghi Yến Phi người là Biên Hoang đệ nhất cao thủ”.

Yến Phi cảm thấy thú vị, không hoàn toàn vì có mỹ nhân bầu bạn, đương nhiên đó là một trong số những nguyên nhân, bầu bạn với nàng giống như bầu bạn với một sự vật tốt đẹp nhất trên thế gian, không nhất định phải dính dấp tới ái tình nam nữ. Cái càng quan trọng hơn là chàng tìm được đối tượng để dốc đổ tâm sự, An Ngọc Tình hiện tại là người có tư cách đàm luận về Tiên môn với chàng nhất ngoài Tôn Ân.

Chàng nói: “Lệnh sư công có tới chín đồ đệ? Trong ấn tượng của ta tựa hồ đâu có nhiều như vậy”.

An Ngọc Tình thốt: “Có hai người trong số đã bị trục xuất khỏi sư môn. Đại sư huynh là Tôn Ân, cha ta xếp hàng hai, tiếp đó là Giang Lăng Hư, trong đám sư huynh đệ ba người bọn họ thành tựu tối cao, nhưng cha ta lại được sư công yêu thương nhất”.

Yến Phi nhin không được hỏi: “Sư công của nàng có luyện thành ‘Động Cực đan’ không?”.

An Ngọc Tình điềm đạm đáp: “Đây là một nguyên nhân sư công năm xưa nguội lạnh tâm ý, ông ta thủy chung không có cách giải quyết vấn đề Đan độc. Lúc đó sư công nghĩ nếu có thể luyện thành ‘Động Cực đan’, uống cùng với ‘Đan kiếp’, có lẽ có đủ năng lực đem Tam bội hợp nhất, chỉ tiếc thủy chung không có cách đạt thành tâm nguyện, ngậm hận từ già cõi đời”.

Yến Phi hỏi: “Sau khi nàng uống ‘Động Cực đan’, có cảm giác đặc biệt gì không?”.

An Ngọc Tình nhìn sang chàng, khẽ đáp: “Người nói coi?”.

Yến Phi không có cách nào dời khỏi ánh mắt quan sát của nàng. An Ngọc Tình quả đã khác hẳn, khí chất biến thành càng thần bí thu hút, như dòng suối trong lành thuần tịnh nhất trải mình trong thâm sơn cùng cốc, càng nhìn càng động hồn. “Động Cực đan” làm cho nàng tựa như một tiên tử trong sương trong khói giữa nhân gian, vượt ngoài tất cả mọi thất tình lục dục thâm sân si của thế tục, viên mãn tự túc, không còn gì để mong cầu.

Hiện tại cái duy nhất trên thế gian có thể khiến nàng động tâm có lẽ chỉ có Tiên môn thôi

Yến Phi thốt: “Cô nương đã biến đổi rất nhiều, nhưng ta lại tìm không ra ngôn ngữ để hình dung sự biến hóa của cô nương”.

An Ngọc Tình tươi cười: "Người đang tìm kiếm chuyện hoang đường gì đó, ta lại đâu có biến đổi gì đâu, chỉ là cái miệng phàm ăn thôi, lúc bụng đói lại càng muốn ăn dữ hơn trước đây. Ta đã nằm ngày rồi chưa có tới một nửa hột cơm vào bụng!".

Yến Phi vui vẻ: "Là ta hồ đồ, tối như vậy rồi, không ngờ lại không biết hỏi cô nương coi có ăn gì chưa. Ước hẹn sao bằng ngẫu nhiên gặp gỡ, để Yến mỗ làm chủ, mời cô nương đến Dạ Oa Tử ăn một bữa thống khoái".

An Ngọc Tình mím môi cười nói: "Người không sợ huynh đệ Hoang nhân của người hiềm lắm người đối ý đối lòng, có tình nhân mới sao?".

Yến Phi cảm thấy bút rút khó chịu, nhưng cảm thấy nàng không có một chút ý đồ kị, chỉ là nghịch ngợm trêu chọc chàng, cười khổ: "Nàng biết rõ tình huống của ta quá mà".

An Ngọc Tình ung dung thốt: "Luyện tình của Yến Phi và Kỷ Thiên Thiên thiên hạ đều biết, ta tuy không thích để ý tới thể sự, chuyện này muốn không biết cũng không được. Nhắc đến Kỷ Thiên Thiên làm cho ta liên tưởng tới Mộ Dung Thùy, thuận đây nói cho người biết một tin, coi như báo đáp người thành thật kể cho ta nghe bí mật có liên quan đến Tam bội hợp nhất mở Tiên môn".

Yến Phi ngạc nhiên: "Tin này có liên quan tới Mộ Dung Thùy sao?".

An Ngọc Tình hỏi: "Người có nghe nói về bí tộc chưa?".

Yến Phi giật nảy: "Xin cô nương nói tiếp".

An Ngọc Tình chăm chú nhìn chàng: "Đó giờ ít khi thấy người chấn động kinh hãi, bí tộc chắc có dính líu với người".

Yến Phi thở dài: "Có thể nói như vậy, cô nương xin nói tiếp đi!".

An Ngọc Tình thốt: "Bí tộc là dân tộc thần bí nhất vùng Bắc tái, lấy đại mạc làm nhà, nhân số không đông, luôn luôn không quá một ngàn ngàn, đó là vì sa mạc điều kiện sinh tồn quá ác liệt, phải có sức sống rất kiên cường mới có thể sống còn. Bọn họ tự sáng chế đường lối võ công riêng biệt, trong sa mạc đến đi như gió, lúc đối địch bọn họ là những chiến sĩ đáng sợ nhất, gặp ngày lễ hội tiệc mừng là ăn uống ca hát tới sáng, còn hoạt bát ngông cuồng hơn cả Hoang nhân các người. Đây là một dân tộc kỳ dị tràn trề sắc thái bi quan, khao khát hướng về tử vong, nghĩ sinh mệnh chỉ là một quá trình vừa ngắn ngủi tạm thời vừa không có ý nghĩa".

Yến Phi ngạc nhiên: "Cô nương sao lại có nhận thức về bí tộc bèn sát như vậy?".

An Ngọc Tình điềm đạm đáp: "Bởi mẹ ta chính là người của bí tộc".

Yến Phi thất thanh: “Cái gì?”.

An Ngọc Tình nói: “Mẹ ta là người cha ta quen được lúc đến đại mạc tìm kiếm mặc huyền thạch¹, mẹ ta lúc đó là mỹ nữ xuất sắc nhất của bí tộc, võ công cao cường, vừa gặp là chung tình với cha ta, bất chấp sự phản đối của tộc nhân, theo cha ta chạy đến Trung nguyên”.

Yến Phi thầm nghĩ không lạ gì An Ngọc Tình có một đôi mắt khác người làm sao, thì ra đã kế thừa truyền thống của mỹ nữ bí tộc. Lời kể của nàng đã vực dậy sóng gió trong lòng chàng, cảm thấy mệnh vận chừng như luôn đùa cợt chàng.

An Ngọc Tình nói tiếp: “Năm đó bí tộc và Nhu Nhiên kết thành liên minh, đối kháng Phù Kiên, khiến cho Phù Kiên nổi giận, phái Vương Mãnh dẫn quân tiến kích hai tộc. Nhu Nhiên tộc chạy tới cực Bắc, bí tộc trốn về lại đại mạc. Vốn với năng lực của Vương Mãnh cũng khó làm gì được bí tộc ở đại mạc, chỉ khổ có người của bí tộc không cầm được lòng để Vương Mãnh đem lợi lộc ra dụ dỗ, thêm vào thanh sinh uy tử, đã bội phản bí tộc, hại bí tộc chỉ chủ Vạn Sĩ Nỗ Nã bị Vương Mãnh bắt sống, giải về Trường An giam cầm, bí tộc phái người đến Trường An cứu, dưới sự trợ giúp ngầm ngấm của Mộ Dung Thùy, Vạn Sĩ Nỗ Nã thành công vượt ngục về lại đại mạc, có hứa với Mộ Dung Thùy một khi tương lai Mộ Dung Thùy gặp họa, sẽ toàn lực xuất thủ tương trợ. Hiện tại giờ phút bí tộc báo đại ân với Mộ Dung Thùy đã đến. Sắc mặt người sao biến thành khó coi vậy?”.

Yến Phi cười khở: “Chuyện này nói trọn ba ngày cũng khó hết, đầu óc ta bây giờ có hơi hồ đồ. Mẹ nàng không phải đã thoát ly bí tộc rồi sao? Sao lại có thể biết tình hình của bí tộc?”.

An Ngọc Tình đáp: “Con gái của Vạn Sĩ Nỗ Nã tên là Vạn Sĩ Minh Dao, người Tái bắc kêu nàng là bí nữ. Vạn Sĩ kỳ thực là một dòng họ trong Tiên Ti tộc, bí tộc cũng là một nhánh trong Tiên Ti tộc, cho nên Mộ Dung Thùy chịu mạo hiểm gây tội với Phù Kiên giúp Vạn Sĩ Nỗ Nã thoát hiểm. Lúc ta uống tiên đan, bí nữ đã đến gặp mẹ ta, xin mẹ ta xuất thủ tương trợ báo đại ân của Mộ Dung Thùy, lại bị mẹ ta cự tuyệt, nói mình không còn là người của bí tộc nữa. Ta nghĩ việc Mộ Dung Thùy thỉnh bí tộc trợ giúp chắc là để đối phó oang nhân các người và tộc nhân của người, cho nên thông tri cho người biết một tiếng”.

Yến Phi ngửa nhìn bầu trời đêm, lòng trăm mối tơ vò.

Vạn Sĩ Minh Dao, ài!

¹ Mặc huyền thạch: đá manhêtit (magnetite) Fe_3O_4 .

An Ngọc Tình dịu giọng: “Người quen bí nữ Minh Dao sao? Mẹ ta nói nàng bất kể là võ công, tài trí đều vượt xa cha nàng, mẹ ta cũng cảm thấy xấu hổ không bằng. Lời nói này làm cho ta kinh hãi phi thường, người có thể được mẹ ta xem trọng, trong thiên hạ không có mấy ai. Tôn Ân luôn luôn không dám làm dữ đi cướp Tâm bội của cha ta, nguyên nhân rất lớn là sợ mẹ ta và cha ta liên thủ”.

Yến Phi thở dài: “Ta quen nàng ta”.

An Ngọc Tình càng có hứng thú: “Để ta đoán coi, nàng ta có phải thật sự rất xinh đẹp không? Mẹ ta nói vẻ đẹp của nàng ta như là thần tiên, kinh tâm động phách. Nàng ta so với Kỷ Thiên Thiên thì sao?”.

Yến Phi buồn bã đáp: “Nàng ta quả thật xuất chúng vô cùng, bất quá lại rất khó mà đi so bì như vậy, mỗi một người đều có chỗ độc đáo đặc thù, trong lòng ta, vẻ đẹp của cô nương không kém nàng ta, mỗi người đều có khí chất riêng”.

An Ngọc Tình vui vẻ thốt: “Ta lần đầu tiên nghe người ta nói về bề ngoài của ta, nhưng vẻ đẹp bề ngoài ta lại không coi ra gì. Được rồi! Bọn ta tạm thời chia tay”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Không phải đã nói đến Dạ Oa Tử sao?”.

An Ngọc Tình khéo hiểu lòng người: “Người còn có tâm tình sao? Người vừa giải thích cặn kẽ tình huống Tam bội hợp nhất, chỗ vi diệu bên trong khiến cho ta nghĩ đến rất nhiều thứ, cần thời gian để khảo sát kỹ càng, cũng muốn bình tĩnh một mình”.

Yến Phi muốn nói lại thôi.

An Ngọc Tình từ từ đứng dậy, mỉm cười: “Giả như có một ngày người ngộ thông chiêu cuối cùng ‘Phá Toái Hư Không’ đó, người sẽ làm sao? Hiện tại không cần cho ta đáp án, lần tới lúc gặp ta hãy nói”.

Nói xong lắt phất bay đi.

Yến Phi ngậy người ngồi xuống, trong lòng chợt nhớ nhưng Kỷ Thiên Thiên mãnh liệt.

oOo

Kiến Khang.

Hơn ba chục chiến thuyền cùng Tạ Diễm rời khỏi bến tàu lớn của Kiến Khang, dân chúng ven sông hoan hô đưa tiễn, hò reo ủng hộ tinh thần cho bọn họ, hy vọng bọn họ có thể khải hoàn trở về, giải trừ họa loạn đang lan nhanh uy hiếp Kiến Khang.

Sáng sớm hôm nay cử hành đại điển xuất sư, do Hoàng đế Tư Mã Đức Tông chủ trì nghi thức thệ sư, đại quân đường bộ lập tức thượng lộ, trực chỉ Nghĩa Hưng bờ tây bắc Thái Hồ, Tạ Diễm thống lĩnh một đội quân khác, chuyên chở lương thực và đồ nặng, đi thuyền dọc Trường Giang vào Vận Hà, nhắm hướng thành Vô Tích đối đầu với Ngô Quận của địch.

Lưu Lao Chi đã ra đi trước hai ngày, đến Đan Đồ hội hợp cùng thủy sư thuyền đội của hắn, hôm nay cũng sẽ tiến ra cửa biển, dọc bờ đông xuống nam, mục tiêu tiến công là Hải Diêm, hô ứng qua lại với Tạ Diễm.

Đồ Phụng Tam, Tống Bi Phong và Lưu Dự đứng lẫn trong đám đông dân chúng đang tống biệt, cảm nhận được khát vọng, trông mong của dân chúng đối với quân Nam chinh bình loạn, cũng như nỗi lo sợ sâu sắc đối với Thiên Sư quân.

Đồ Phụng Tam ghé bên tai Lưu Dự: “Ai có thể đánh lui Thiên Sư quân, dân chúng sẽ ủng hộ người đó, không để ý tới y là cao môn danh sĩ hay là hàn môn áo vải. Thời bình giới quyền quý có thể coi dân chúng như nô lệ mà mặc sức chà đạp, nhưng trong chiến tranh, sự ủng hộ của dân chúng trực tiếp ảnh hưởng đến thành bại. Ngày thường không chịu lo để ý tới kẻ thế cô sức yếu, đợi đến có chuyện muốn mong dân chúng ủng hộ, nhất định tổn công sức tổn thời gian”.

Chuyện Lưu Dự đang nghĩ trong lòng lúc này lại là Nhậm Thanh Thị đêm hôm nay nếu có thể tiêu diệt Can Quy thành công, gã nên đối đãi làm sao với ả? Phương pháp giải quyết tốt nhất đương nhiên là giết chết ả, mà gã lại tự biết mình không hạ thủ được, nhưng nếu y theo phương thức của ả, dùng chiếm hữu ả để biểu thị mình thật sự tiếp nạp ả, gã lại cảm thấy do dự, sợ cứ dây dưa lẫn lộn với ả, tổn hại uy tín của mình. Mâu thuẫn đến mức cực điểm.

Nghe lời nói của Đồ Phụng Tam, chỉ còn nước gật đầu đáp lại, nói không nên lời.

Tống Bi Phong bên kia hưng phấn thốt: “Kiến Khang đã lâu không xuất hiện cục trường cả vạn người chen chúc kéo nhau ra đường như vậy, lần đầu tiên là tin mừng Phì Thủy truyền về, an đi xe ngựa đến Hoàng cung báo hỉ, dân chúng lẫn nhau hai bên Ngự đạo, hoan hô suốt dọc đường”.

Lưu Dự có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó, nghĩ đến có một ngày nếu quả mình có thể làm cho dân chúng Kiến Khang hoan hỉ mừng vui như điên, vậy sống đâu còn hối tiếc

gì nữa. Nghĩ đến là kích động liền, nhiệt huyết dâng dâng trào, bỏ quên Nhậm Thanh Thị khỏi đầu óc.

Lúc này có người len tới bên ba người, nói với Đồ Phụng Tam. Lưu, Tống hai người nhận ra là thủ hạ của Đồ Phụng Tam, không để ý nữa.

Sau khi thủ hạ thoái đi, Đồ Phụng Tam quay sang Lưu Dụ nói: "Biên Hoang có người đến!".

Lưu Dụ và Tống Bi Phong hội ý, theo Đồ Phụng Tam bỏ đi.

Một hồi sau bọn họ đã đến tiệm Thiên Lý Mã Hành trú danh ở khu bến tàu lớn, đây là tiệm của Khổng lão đại ở Kiến Khang, chuyên bán ngựa Hồ, hiện tại đã thành trạm thông tin với Biên Hoang Tập, còn là trung tâm tình báo của bọn họ ở Kiến Khang.

Ba người đi thẳng vào trong, một thủ hạ nghênh đón: "Y ở hậu viện".

Đồ Phụng Tam thốt: "Dẫn đường!".

Có người dẫn đường, ba người đi qua chuồng ngựa có gần ba mươi thớt ngựa, xuyên qua một cái sân lớn, đến hậu viện rộng rãi, tả hữu đều có một thương khố chứa cỏ khô, một tòa kiến trúc ở giữa, là chỗ trú chân của mấy người coi tiệm.

Một thủ hạ khác mở cửa lớn, để ba người vào trong. Trong sảnh đã có một người ngồi, thấy ba người tiến vào, liền đứng dậy. Người này khi ngồi không thấy có gì đặc biệt, nhưng vụt đứng dậy tự nhiên có một luồng khí thế, thêm vào thân người hần cao to mặt mày quá cảm, ba người vừa gặp, ai ai cũng lưu lại ấn tượng sâu đậm.

Đồ Phụng Tam điềm đàm thốt: "Khoái Ân?".

Khoái Ân hai mắt đỏ lên, tựa như muốn khóc, lại liền nén lệ, thi lễ: "Chính là bỉ nhân".

Đồ Phụng Tam chấp tay đứng yên: "Bản nhân là Đồ Phụng Tam, Hầu tiên sinh kêu người truyền lời cho ta?".

Khoái Ân mục quang quay sang Lưu Dụ và Tống Bi Phong.

Đồ Phụng Tam giới thiệu: "Vị này là Lưu Dụ, không cần ta nói chắc người biết gã là ai".

Tống Bi Phong đối với thái độ chào hỏi lãnh đạm của Đồ Phụng Tam đối với Khoái Ân hơi cảm thấy bất nhẫn: "Ta là Tống Bi Phong, mọi người đều là người mình, cứ nói không cần lo ngại gì".

Lưu Dụ lớn tiếng: "Mọi người khác thoái ra đi".

Thủ hạ đi theo liền thoái ra ngoài sảnh, thuận tay đóng cửa lại.

Ba người đứng một bên cửa, Khoái Ân đứng bên kia, không khí cổ quái.

Khoái Ân thở dài: “Đồ gia có phải đang hoài nghi tôi?”.

Lúc nói chuyện, mục quang lại không ngừng quan sát Lưu Dụ, hiển nhiên hiếu kỳ về gã nhất.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng: “Ở Giang Lăng ta chỉ tín nhiệm một Hầu Lượng Sinh, nếu đổi lại người là ta, đột nhiên có người lặn lội từ Biên Hoang đến tìm ta, nói để truyền đạt một câu di ngôn của Hầu Lượng Sinh, người nói coi ta nghĩ làm sao?”.

Khoái Ân không một chút xiu thần thái chịu nhục, thân người vẫn thẳng đứng như ngọn bút, song mục không còn ánh lệ, lấp lánh hữu thần: “Sau khi tôi nói ra lời Hầu gia sai tôi truyền đạt, sẽ lập tức ra đi”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Như vậy Khoái huynh đệ sẽ cô phụ một phen khổ tâm của Hầu tiên sinh đó”.

Khoái Ân ngạc nhiên: “Các người không phải đang hoài nghi ta là gian tế Hoàn Huyền phái đến sao?”.

Đồ Phụng Tam ngạo nghễ: “Muốn lừa gạt bọn ta nào phải dễ, với tài trí của Hầu huynh, nếu quả thật là Hầu huynh sai người đến truyền lời, câu nói đó nhất định có thể dẹp tan sự nghi ngờ của bọn ta. Nào đến thứ Hoàn Huyền có thể nghĩ ra”.

Tống Bi Phong thốt: “Nói đi!”.

Khoái Ân hiện thần sắc cảm động: “Đồ gia quả là tri kỷ của Hầu gia. Xin cho phép trước khi tôi nói ra, trước hết kể lại tình huống ngày hôm đó”.

Tiếp đó đem chuyện phát sinh từ sáng sớm hôm đó kể tận tường, cuối cùng nói: “Hầu gia kêu tôi đến bên xe ngựa, bắt tôi lập tức chạy đến Biên Hoang Tập, nói...”.

Đồ Phụng Tam ngắt lời: “Hầu huynh lúc đó thần thái ra sao?”.

Khoái Ân đáp: “Ông ta giọng nói tuy khẩn trương, nhưng thần thái vẫn bình tĩnh, không sợ hãi”.

Lưu Dụ thở dài: “Ông ta tất đã có thủ đoạn tự tận”.

Đồ Phụng Tam ngửa nhìn xà nhà, song mục sát cơ rùng rợn: “Hoàn Huyền! Hận thù giữa người và ta càng lúc càng kết sâu hơn”. Sau đó quay sang Khoái Ân: “Nói đi!”.

Khoái Ân trầm giọng: “Hầu gia sai tôi nói cho Đồ gia biết, kẻ hại ông ta là Nhậm yêu nữ”.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ đã sớm đoán được lời này, nghe tiếng vẫn không khỏi chấn động tâm can.

Đồ Phụng Tam bình tĩnh như thường, nhìn Khoái Ân hỏi: "Khoái Ân ngươi sau này có tính toán gì?".

Khoái Ân đáp: "Tôi chỉ muốn biết Nhậm yêu nữ là ai".

Đồ Phụng Tam quay sang Lưu Dụ dùng ánh mắt ra dấu, kêu gã nói.

Lưu Dụ thốt: "Khoái Ân ngươi có biết tại sao muốn ngươi lặn lội ngàn dặm đến Biên Hoang đi truyền lời cho Đồ gia không?".

Khoái Ân lộ thần sắc ngạc nhiên: "Lưu gia hồi nãy có nói tôi có thể sẽ cô phụ một phen khổ tâm của Hầu gia, bây giờ lại nói như vậy, tôi thật không hiểu".

Đồ Phụng Tam thốt: "Ngươi không hiểu chỉ là vì ngươi không suy nghĩ kỹ về vấn đề này, bởi ngươi mãi cho đến giờ phút này trong lòng chỉ có một ý niệm, là hoàn thành di mệnh Hầu huynh muốn ngươi truyền đạt câu nói đó. Trên sự thật câu nói đó không cần ngươi truyền đạt bọn ta cũng có thể đoán ra, mà Hầu huynh bắt ngươi đến truyền lời cho bằng được là muốn an bài tương lai cho ngươi, không để lãng phí một kỳ tài trẻ trung đầy hứa hẹn là ngươi đó".

Khoái Ân chấn động: "Hầu gia...".

Lưu Dụ quát: "Đừng khóc, đây không phải là lúc rơi lệ. Ngươi bây giờ có thể tự do ra đi, cũng có thể ở lại đây với bọn ta, hoàn toàn do ngươi tự mình quyết định".

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Ở lại đây không phải chỉ đơn giản là vì để giết Nhậm yêu nữ báo thù cho Hầu huynh, ngươi thậm chí phải vứt bỏ thù hận, kế thừa di chí của Hầu huynh, phấn đấu trợ giúp Lưu gia sáng lập sự nghiệp kỳ công vĩ đại. Cái bọn ta theo đuổi không phải là vinh nhục cá nhân, mà là phước phần của thiên hạ vạn dân. Nếu quả ngươi không có cái đại chí như vậy, hiện tại có thể ra đi".

Khoái Ân "cộp" một tiếng quỳ xuống đất, thành tâm thành ý: "Khoái Ân nguyện vĩnh viễn đi theo Lưu gia, sinh tử thành bại không để ý tới".

- o O o -